

Пенчо Славейков
Вей долняка и отвява...

Вей долняка и отвява
струпания зимен смет.
Ей прехвъркват лястовички,
носящи от юг привет.

Пролетта ги тях изпраща
с писъмце до назн тук;
в него пише тя – отдавна,
че е тръгнала от юг.

Маргаритното кокиче –
думите са в туй писмо,
слънцето с зарици ясни
писало ги е само.

Мдрооки теменужки
запетайките са там;
удивителна на края
мъдри се божура сам.

Подпис му е росен здравец,
розата му е печат...
От писмото дъха младост,
вее нежен аромат.

Сърце, сепвай се! Туй писмо
теб го праща пролетта...
Тя веч знае, че при тебе
е сестра й – любовта.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова, Милена Тодорова и Мартин Митов

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958
П. П. Славейков, Съчинения. Том II. Лирика. Фигура, С. 2003.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6537>]